

Nyt på tværs

Tvær- KultuRElt CENTER

Netværk for tværkulturelt kristent arbejde i Danmark

Nr. 3 – september 2014 – 20. årgang

De venter stadig

Kristen pakistansk familie fra Rawalpindi har boet på sjællandsk asylcenter i fem år. De flygtede fra omfattende religiøs chikane i hjemlandet men fik afslag på asyl. Nu behandles deres sag på ny. **Side 7**

Bed for Iraks forfulgte

Kristne eksilirakere opfordrer til bøn for alle forfulgte mindretal. **Side 2**

Populære sommerlejr

700 danskere og nydanskere deltog i fem tværkulturelle lejre. **Side 2**

Robina fra Jalalabad

Interview med 19-årig dansk-afghansk muslim. **Side 4**

På rejse sammen med Gud

Sabina er hindu men føler stærk tilknytning til kristendommen. **Side 5**

Sammen på tværs

Gudstjenester og mødesteder på 43 sprog. **Side 6**

20 års jubilæum

Fire perspektiver på Tværkulturelt Center, der startede i 1994. **Side 7**

BINDESTREGEN

Unge nydanskere fortæller **Side 4-5**

Døbt i Danmark

Kurdisk familie starter nyt liv i Kjellerup. **Side 3**

Fra Bosnien til Bredgade

Serbisk billedkunstner blev kirketjener i Citykirke. **Side 8**

Flygtningenes børn

Bindestregsdanskere beriger Danmark

Redaktøren har ordet

Danmarks Statistik kalder dem efterkommere - de stadig flere børn og unge, der vokser op i hjem med to kulturer. De er født i Danmark og har boet her hele deres liv. At de er danskere kan ingen være i tvivl om. Accenten er lokal og umiskendelig. Men de er også noget andet og mere. Selv er de begyndt at kalde sig bindestregsdanskere.

I dette nummer af *Nyt på tværs* fortæller to unge danskere med rødder i Afghanistan og Sri Lanka om deres liv, tro og fremtidsdrømme - og om den bindestreg, der binder to forskellige verdener sammen. De har det til fælles, at de er børn af flygtninge, der fik asyl i Danmark for henholdsvis 12 og snart 30 år siden. Deres fædre kom hertil som asylansøgere og tilbragte den første tid på danske asylcentre. Siden er det lykkedes familierne at komme videre med livet. Ikke at fortidens skygger er glemt. Men tidlig kontakt med danske familier, der ville dem det godt, åbne arbejdspladser og støtte fra herboende landsmænd lagde grunden til vellykket integration. Hertil kommer et bevidst forhold til familiens religion, traditioner og værdier, der fortsat opleves som pejlemærker i hverdagen.

I dag fylder flygtningenes børn godt op i uddannelsessystemet. For mange er målrettede unge med mod på livet. De ved, at sammenholdt med jævnaldrende i hjemlandet er de overmåde privilegerede. Ofte evner de at se ting fra flere sider og tage det bedste fra flere kulturer og traditioner. Det lover godt for fremtiden. I en globaliseret verden har vi brug for dem.

Mødet med unge velfungerende bindestregsdanskere giver stof til eftertanke i en tid, hvor Danmark i lighed med mange europæiske lande vægrer sig ved at tage imod flere flygtninge. FNs flygtningekommissær advarede for nylig om, at hvis Europas nuværende ligegyldighed over for verdens flygtninge fortsætter, vil eftertiden kunne sammenfatte europæernes respons på borgerkrigen i Syrien i en enkelt sætning: "Aldrig har så mange gjort så lidt for så få." En af verdens største flygtningetragedier udspiller sig blot få timers sejlads fra Europas grænser. Men indtil for nylig har de europæiske lande kun givet asyl til 124.000 syriere. Det er under fire procent af alle de syriske flygtninge, der akut har behov for international beskyttelse. Over halvdelen af de fordrevne er børn.

Fremover vil flere flygtninge nå frem til Europas grænser. Det kan være, at vi ikke har tilstrækkelig kapacitet i dag. Men så må kapaciteten opbygges. Lad os være stolte over, at vi i vores trygge del af verden kan tilbyde mennesker på flugt et fristed og være med til at redde menneskeliv. Det er et vigtigt perspektiv, når vi som kirke og samfund skal tackle de udfordringer, der naturligt følger med. Den kristne tro byder os at tage medansvar for verdens flygtninge. Og gør vi det, viser erfaringen, at vi med stor sandsynlighed vil få meget igen i form af nye generationer af ressourcerstærke bindestregsdanskere.

Med et smil, en blomst eller en invitation kan vi alle være med til at byde en nyankommen flygtning eller asylansøger velkommen. Som en flygtning udtrykker det: "Undervurder aldrig din handling. Selv en enkelt lille gestus kan ændre et menneskes liv."

Birthe Munck-Fairwood

Flere på flugt

BORGERKRIGEN I SYRIEN har sendt millioner af mennesker på flugt. Siden krigen brød ud i 2011, har godt 5.000 syriere søgt asyl i Danmark. De første syv måneder i 2014 kom der omkring 2.200 asylansøgere fra Syrien. Det månedlige tal steg fra 160 i januar til 790 i juli. Hermed udgør syriere den største gruppe på danske asylcentre.

FLERE SØGER ASYL: Samlet regner man med, at antallet af asylansøgere, der kommer til Danmark i år fra borgerkrige og konflikter ude i verden, vil være det højeste i 10 år, oplyser Nationalt Udlændinge Center.

SIDSTE ÅR søgte 7.557 personer asyl i Danmark. 2.460 fik asyl. Frem til medio august i år havde Danmark modtaget knap 6.000 asylansøgere. Knap 3.000 har fået asyl.

Byd asylansøgere velkommen

I løbet af eftersommeren åbnes en række nye asylcentre - heriblandt fem centre i Region Syd i henholdsvis Sønderborg, Aabenraa, Tønder, Løgumkloster og Sommersted. Tværkulturel konsulent Else Wiwe, Luthersk Mission i Haderslev, opfordrer lokale menigheder til at kontakte de nye centre og tilbyde at hjælpe med aktiviteter for beboerne: "Lad os åbne de kirkelige netværk. Gå på besøg med en blomst og tilbyd gåture, fodboldkampe eller hjælp til at lære dansk. Vær med til at indsamle brugte cykler og brugt tøj. Inviter til arrangementer som middag på tværs i kirken eller missionshuset. Lad kirken stå åben i dagtimerne, så asylansøgerne kan gå ind og bede og tænde et lys. Tag asylcentrene og de lande, beboerne kommer fra, med i kirkebønnen og på bedelister. Hold en forbønsgudstjeneste for verdens flygtninge. Vis at kirken er der."

Populære sommerlejre

Over 700 danskere og nydanskere - heraf 145 frivillige - deltog i sommerens fem tværkulturelle lejre arrangeret af kirker og organisationer i Tværkulturelt Centers netværk. Mindst 30 nationaliteter var repræsenteret. På en lejr i Hillerød for farsitalende var 137 af de 155 deltagere født i Iran eller Afghanistan. Den iranske bygningsingeniør Farsheed Shehidy Kawiany er asylansøger på tredje år og deltog i tre lejre: "For mig var lejrene et pusterum fra asylcenterlivet og en mulighed for at lære mere om min tro, være sammen med andre kristne og møde forståelse i en svær livssituation. Vi var som en stor familie. Det var med til at lindre savnet af min egen familie, som jeg ikke har set i næsten tre år," fortæller Farsheed.

Fotos: Egon Nielsen m.fl.

KORT NYT

Bed for Iraks kristne

Kristne dansk-irakere opfordrer til bøn for alle forfulgte

Der har været kristne i Iraks næststørste by Mosul i snart to tusind år. Da den ekstreme sunnimuslimske milits Islamisk Stat (IS) uventet erobrede byen i juni, flygtede titusindvis af kristne ud af byen. Blandt dem var Hala Rassam og hendes familie, der søgte tilflugt i en kirke i en kristen landsby nord for Mosul. Halas søster Zina Rassam bor i Birkerød og er i kontakt med sin søster flere gange om ugen.

Som mange af Danmarks omkring 30.000 dansk-irakere er Zina Rassam stærkt påvirket af de seneste måneders voldsomme begivenheder i Irak, der har tvunget hendes nærmeste familie på flugt - heriblandt søsteren Hala og hendes mand, to døtre, svigersøn og børnebørn.

- Vi er dybt chokeret. Min søster har boet i Mosul i 30 år. Den 10. juni blev de vækket klokken to om natten af biler med højtlalere, der kørte rundt i gaderne og sagde, at alle, der ikke konverterede til islam eller forlod deres hjem øjeblikkeligt, ville blive dræbt. Heldigvis har min søster bil. Hendes mand, der er tidligere universitetslærer, er lammet efter en hjerneblødning og måtte bæres ud i bilen, fortæller den 48-årige kemiingeniør, der først fik kontakt med sin søster et par dage senere.

De følgende dage flygtede skrækslagne kristne, shia-muslimer og andre mindretal i titusindvis ud af Mosul. Mange søgte tilflugt i de kristne landsbyer på Nineveletten mod nordøst.

- Ved vejafspærringer blev folk frarøvet alt. Der var lange bilkøer ved grænseovergangen til det kurdiske selvstyreområde i nord. Mange flygtede til fods - børn, gamle og syge mennesker. Efter ti timer nåede min søster frem til en kristen landsby, hvor de fik lov at sove i en kirke.

Men det var en stakket frist. Snart rykkede de ekstremistiske krigere også frem mod de kristne byer.

- Den eneste vej ud, der ikke var blokeret, var vejen tilbage til Mosul. Min søster så ikke andre muligheder end at vende tilbage til familiens hus og se tiden an. Men efter et par uger kom to mænd til deres hus. Da min søster ikke turde lukke op, gik de ind til naboen - en muslimsk familie. Naboen er gode mennesker, men de var nødt til at fortælle, at min søster er kristen. Ellers var de selv blevet dræbt. Inden mændene gik, skrev de et rødt "N" på min søsters hus. Det er det første bogstav i det arabiske ord "nasrani", der er Koranens ord for kristne. Bagefter løb naboen ind til min søster og fortalte, hvad der var sket. "Tag af sted med det samme," sagde hun. "Ellers kommer de og dræber jer."

Mistede alt

Det lykkedes søsteren at komme ud af byen med sin familie i en taxa, der kørte op til byen Dohuk nær den tyrkiske grænse, hvor flygtninge blev indkvarteret på et studenterkollegium, der stod tomt hen over sommeren. Søsterens familie på syv personer var blandt de heldige, der fik lov at dele et lille rum med en anden familie.

- Et par dage senere ringede naboen og fortalte, at Islamisk Stat havde overtaget min søsters hus. De havde smadret vinduerne og ødelagt alt indbo. Naboen havde set det hele. Men der var intet, de kunne gøre.

Zina fortæller, at i Dohuk er mange private parate til at hjælpe, ligesom kirker og organisationer får penge fra internationale hjælpeorganisationer og eksilirakere, så de kan uddele nødhjælp.

- Men det er slet ikke nok. Alene i Dohuk er der tusindvis af flygtninge. Det er meget varmt. Over 40 grader. De mangler alt. Mad, vand, tøj og medicin.

For Zina Rassam er magtesløsheden det værste. Om natten har hun svært ved at sove. Tankerne kredser til

stadighed om familien i Irak.

- Vi sender penge, men vi kan jo ikke dække deres behov. Hver gang jeg spiser, tænker jeg på, at de ikke har nok at spise. De har mistet alt. Islamisk Stat har overtaget alle banker. Der er ingen steder, de kan tage hen. De er nødt til at vente på, at FN hjælper dem. Hvor længe skal de vente - et år? To år? Jeg har selv prøvet at flygte. Her i Danmark prøver jeg at glemme, men nu genoplever jeg det hele. Det kunne jo have været os.

Beskyt de kristne

Den 18. juli gav Islamisk Stat de tilbageblevne kristne i Mosul 24 timer til at forlade byen, konvertere til islam eller betale en særlig religiøs skat for ikke-muslimer. Dagen efter var byen ifølge lokale præster tømt for kristne. I 1.600 år har der været gudstjenester i Mosul hver søndag. Hvis ingen beskytter de kristne, er det slut nu, siger Zina Rassam, der har svært ved at se en fremtid for kristne i Irak.

- Hvis kristendommen i Irak skal sikres, må det internationale samfund oprette beskyttelseszoner eller i det mindste give de kristne mulighed for at komme ud af Irak i en periode, understreger hun.

Zina Rassams søster måtte flygte fra Mosul i juni, da den ekstreme terrormilits Islamisk Stat indtog byen.

Foto: BMF

Adnan Dahan er formand for Tværkulturelt Center og tidligere konsulent i UNICEF. Han er født i Mosul og forlod Irak for 19 år siden. Han undrer sig over, at der gik så lang tid, inden omverdenen reagerede på den voldsomme og systematiske forfølgelse, som de kristne og andre religiøse mindretal har oplevet i Irak de seneste måneder.

- Det er helt naturligt, at kirker og kristne organisationer har særligt fokus på at hjælpe kristne i nød. Fra familie og venner i Irak ved vi, at virkeligheden er langt værre, end hvad der rapporteres i de danske medier. Det er rystende beretninger, vi hører. De kristne skal vide, at de ikke er glemt. Vi sender penge til lokale kirker og præster, som vi kender og stoler på. De hjælper både de kristne og andre forfulgte. Og så opfordrer vi alle til at bede for alle forfulgte og støtte penge- og tøjindsamlinger. Om muligt: kontakt herboende irakere, del deres smerte og bed for og sammen med dem, siger Dahan.

Om få uger vender studenterne tilbage til kollegiet i Dohuk. Hala Rassam har netop fået lovning på, at familien den næste måned kan bo i en tom lejlighed, der tilhører en kristen familie i byen.

- Men hvad så derefter? Frankrig har sagt, at de er klar til at modtage kristne, der flygter fra Mosul. Men hvordan - og hvornår, spørger Zina Rassam. **BMF**

Før den amerikanske invasion Irak i 2003 var der omkring halvanden million kristne i Irak. I dag er der anslået under 400.000 kristne tilbage.

Yusef og Mahdia

Kirkeligt netværk bød kurdiske flygtningefamilier velkommen i Kjellerup

De danske bedsteforældre kalder dem Josef og Maria. Og fortæller med et glimt i øjet, at den unge kurdiske familie kom til den lille jyske by Kjellerup sidste år, da julen stod for døren - og Maria var gravid. Det får smilet frem i den lille stue, hvor Yusef Hassan (Josef) og hans kone Mahdia Sido (Maria) byder på kaffe og kage, mens sønnen William på fire måneder pludrer tilfreds i baggrunden. De to ældste drenge, Julian (12) og Romaf (10), er stadig i skole.

For halvandet år siden forlod den kurdiske familie hjembyen Aleppo i det borgerkrigshærgede Syrien.

– Til sidst kunne børnene ikke klare det længere, fortæller Yusef Hassan, der netop er kommet hjem fra praktik i en lokal frisørsalon. I Syrien havde den 38-årige kurder sin egen salon og håber at kunne starte som selvstændig i Danmark, når han er færdig med sprogskolen. For han er ikke i tvivl om, at familiens fremtid er her. Hans børn skal vokse op i et kristent land, siger han og fortæller stolt, at de to store drenge allerede taler flydende dansk.

Kristen tv-kanal

Selv voksede han op i en muslimsk familie i Aleppo, hvor han som ung blev uddannet frisør og tidligt stiftede familie. Men han oplevede en udefinerbar længsel efter noget andet og mere i livet.

– En nat kunne jeg ikke sove og tændte for fjernsynet. Det var i 2005. Tilfældigvis fandt jeg en kristen satellit-kanal, hvor en kvinde fortalte fra Bibelen. Hun talte, som om hun forstod mig og kendte mit liv og mine problemer. Flere nætter sad jeg og lyttede til hende. Jeg fik lyst til selv at læse mere i Bibelen. En af mine kunder var kristen libanesiser. Han gav mig et Ny Testamente, som jeg læste mange gange. Efter et års tid besluttede jeg at finde en kirke. Men i mit land kan en muslim komme i fængsel for at gå i kirke. En ven fortalte mig om en protestantisk kirke, der mødtes i en lejlighed. I Syrien er protestantiske kirker meget små. Han mente, at det ville være et godt sted for mig. I kirken blev jeg meget godt modtaget. Efter et år fortalte jeg præsten, at jeg troede på Jesus og gerne ville døbes. Da jeg kom op af vandet, var det som om Gud gav mig et nyt liv, fortæller Yusef Hassan.

Kors på væggen

Oplevelsen blev skelsættende for den unge familiefar. I frisørsalonen kom der et kors op på væggen sammen med et billede af Jesus. Og når kunderne spurgte, fortalte han åbent om sin tro.

– Nogle sagde til mig, at jeg havde valgt den forkerte vej. Jeg mistede mange kunder, men andre ville gerne høre mere.

Også i stuen i hjemmet hang der nu et kors på væggen. Yusef Hassan fortæller med et skævt smil om den første gang, hans mor kom på besøg og så korset.

– Mens jeg var på arbejde, tog hun korset ned. Da jeg kom hjem, hængte jeg det op igen, kyssede hendes hånd og sagde: "Mor, jeg elsker dig!" Så fortalte jeg hende, hvorfor jeg tror på Jesus. Til sidst sagde hun, at jeg selv måtte bestemme, forklarer Yusef, der er taknemmelig for, at også faren og de fem yngre søskende accepterede

Efter to års borgerkrig havde Yusef Hassan fået nok. Daglige kampe mellem regeringsstyrker og oprørere i den syriske millionby Aleppo havde allerede sendt hundredtusinder på flugt. Da en bombe ramte nær familiens hus, besluttede den kurdiske frisør at flygte med sin kone og parrets to drenge. Familien endte i Danmark, hvor de er godt på vej ind i en dansk hverdag i den lille by Kjellerup syd for Viborg. At det er en succeshistorie om en familie, der på kort tid har fået fodfæste i deres nye land, skyldes ikke mindst, at familien gennem det lokale kirkeliv hurtigt fik danske bedsteforældre.

hans valg. "Du er fri. Du bestemmer selv," sagde faren.

Hos de syriske myndigheder var det ikke gået ubemærket hen, at den kurdiske frisør havde skiftet religion.

– Efter nogle måneder kom politiet og spurgte, hvorfor jeg var blevet kristen. De vidste også, at jeg mødtes med kristne venner i vores hjem. De fortalte, at de holdt øje med mig. Regimet elsker ikke kurdere. Og de elsker slet ikke kurdere, der kommer i kirken.

Flygtede i gummibåd

Alligevel fortsatte Yusef Hassan med at gå i kirke. Og efterhånden begyndte flere af hans venner også at deltage i gudstjenester i kirken.

– Men så kom krigen. Der var snigskytter, og det blev meget farligt at gå i kirke. I marts 2013 kunne vi ikke klare mere. En dag faldt der en bombe i vores gade. Der lå døde mennesker overalt. Mine børn så alt for meget. Derfor flygtede vi til Tyrkiet. Efter en måned kom vi videre med en lille gummibåd til Grækenland. Vi var 30 mennesker i båden – mænd, kvinder og børn. Da vi var tæt på kysten, var der en, der skar hul i båden med en kniv, så båden sank. Ellers ville kystvagten have sendt os tilbage. Men Gud hjalp os, så vi kun stod i vand op til livet. De fleste stod i vand op til halsen. Vi var de første, der blev samlet op af vandet af kystvagten. I Grækenland hjalp en kirke os med mad, tøj og tæpper. Når vi hørte et fly, var drengene meget bange. Kommer de også og bomber os her, spurgte de?

Efter et par måneder lykkedes det familien at komme videre til Danmark.

– En ven hjalp os med falske papirer. Men i lufthavnen blev vi stoppet, og kun min kone og børnene fik lov at udrejse. Alt var kaos i mit hoved. Jeg bad meget til Gud for os alle sammen. Heldigvis gik det godt, da jeg forsøgte igen tre dage senere. Efter en uge nåede jeg frem til København. Det var sent om aftenen, inden jeg fandt op til Sandholmlejren i Nordsjælland, hvor jeg havde hørt, at min familie var. Næste morgen i cafeteriet fik min søn øje på mig og råbte: "Se, der er far!"

Danske bedsteforældre

Da familien efter nogle måneder fik asyl, blev de sendt til Kjellerup syd for Viborg.

– Vi var heldige, at der allerede var en anden kristen kurdiske familie i byen. Manden kom og besøgte os. De fortalte os om middage på tværs i Silkeborg og introducerede os til et ældre dansk ægtepar fra kirken, der hurtigt blev vores danske bedstemor og bedstefar. Uden dem havde vi ikke klaret alt det nye. De har været enestående. Hver uge henter de børnene og kører dem til børneklub i kirken, hvor de lærer om Gud og har det sjovt sammen med andre børn. Somme tider tager de os alle sammen med i kirke. Vi blev også inviteret med i en international bibelkreds, hvor vi er tre kurdiske familier fra Syrien, der mødes for at læse i Bibelen sammen med danskere. Vi har det rigtig godt her i Kjellerup, siger Yusef Hassan og smiler bredt.

Døbt i Danmark

En søndag i august blev 32-årige Mahdia Sido og familiens tre drenge døbt i en nærliggende folkekirke. Hun forklarer:

– Jeg havde allerede besluttet, at jeg ville døbes, mens vi var i Syrien. Jeg har længe troet på Jesus i mit hjerte. Det er vigtigt, at mand og kone har den samme tro. Men på grund af krigen var det for farligt for os at komme i kirken. Da en anden kurdiske familie her i byen blev døbt for nogle måneder siden, besluttede jeg, at nu skulle det være. Jeg ville ikke vente længere.

Yusef Hassan håber, at flere kurdere vil vælge at blive døbt i Danmark.

– Kurdere elsker livet. Mange kurdere vil gerne forstå mere om Jesus. I Danmark behøver vi ikke at være bange. Jeg vil gerne fortælle alle mennesker om Jesus. For Jesus hjælper. Ellers var vi ikke her i dag.

BMF

“ På grund af krigen blev det meget farligt at gå i kirke i Syrien.

Yusef Hassan
Kurdiske flygtning

Foto: BMF

Frivilligt abonnement

I dette nummer af *Nyt på tværs* er indlagt et girokort.

Avisen er fortsat gratis, men hvis nogle læsere har lyst til at betale et frivilligt abonnement på 100 kr. eller give en gave, er ethvert bidrag med til at bære Centrets arbejde.

Merci • Thank you • Shukran • Hjertelig tak!

Netbank 1551 7707231 - Giro 7707231

Robina fra Jalalabad

Jeg er en god blanding af to kulturer, siger 19-årig dansk-afghaner

Robina Karimmi lyder overbevisende dansk i telefonen. Ingen skygge af accent. Men sådan har det ikke altid været. For den 19-årige gymnasieelev fra Ikast er barndommen opdelt i to adskilte verdener: Før og efter den dag i 2002, da hun som syvårig sammen med sin mor blev familiesammenført med faren i Danmark.

– I Afghanistan var jeg alene med min mor i en landsby nær Jalalabad. Vi boede både hos mine bedsteforældre og hos min fars bror. Om sommeren var vi i Kabul. Min far arbejdede inden for staten, men da krigen kom blev hans storebror, der var borgmester, kidnappet. Jeg ved ikke præcis, hvad der skete, men min far blev også fængslet. Heldigvis lykkedes det ham at flygte. De første år vidste min mor ikke, hvor han var. Men så en dag ringede han pludselig fra Rusland. Efter nogle år kom han videre til Danmark, hvor han boede på et asylcenter i Nordjylland. I år har vi været på sommerferie deroppe hele familien, hvor min far viste rundt, fortæller Robina og forklarer, at trods de mørke skygger har fortiden aldrig været tabu i familien.

– Det er jo spændende at vide, hvordan man er endt her. Selvfølgelig er det ikke alt, jeg får med, når jeg spørger min far. Det var vist ret slemt, da han var i fængsel i Afghanistan. Jeg har jo set de ar, han har fra dengang. Når vi sidder derhjemme og snakker, kan jeg også godt huske krigen. Man kunne ikke bare gå ud og lege. Det var farligt hele tiden. Jeg gik heller ikke i skole. Alle skoler var lukket ned på grund af krigen.

Omvæltning

Da Robinas far fik asyl, blev han kort tid efter tilbudt arbejde på Beredskabsstyrelsens Logistikcenter i Herning, hvor han stadig arbejder.

– Min far gik kun på sprogskole nogle måneder, så da jeg kom til Danmark, blev jeg hurtigt bedre til dansk end min far. Det betød, at jeg somme tider skulle tolke for ham. På den måde hørte jeg også mere om vores fortid.

For den syvårige pige var det en stor omvæltning at komme til Danmark. Hun kom fra et land i krig og husker tydeligt, hvordan hun den første tid stadig var bange for lyden af flyvemaskiner.

– På skolen løb jeg ind og gemte mig, når jeg hørte en helikopter. Jeg troede, at nu begyndte krigen igen, men jeg havde ikke sprog til at forklare, så ingen forstod mig. I Afghanistan havde jeg altid haft en masse mennesker omkring mig. Nu var vi kun min mor og far og mig. Her skulle jeg også lære min far at kende igen. Det har jeg haft 12 år til nu, og det går heldigvis rigtig godt!

Bedstemor fik afslag

De sidste tre år har Robinas mormor boet hos familien i Ikast, efter at hun blev alene i Afghanistan.

Robina Karimmi var kun seks måneder gammel, da hendes far i 1995 måtte flygte alene fra Afghanistan til Rusland. Hun genså først sin far syv år senere, da han havde fået politisk asyl i Danmark og kunne hente familien herop. I dag er hun 19 år og i gang med den erhvervsgymnasiale uddannelse HTX på Herningsholm Gymnasium. I fritiden arbejder hun på en grillbar i Ikast, hvor hun bor med sine forældre, bedstemor og tre yngre søskende. Robina er muslim, men hun har også kristne venner og har flere gange deltaget i arrangementer i kirken.

– Der var så megen sorg i hendes liv. Men nu har hun fået afslag på opholdstilladelse og skal rejse tilbage. Vi har ingen familie i Afghanistan, hun kan bo hos. De er enten døde eller flygtet. Min bedstemor er syg og meget ked af det. Hun kan ikke klare at være alene, så min lillesøster sover hos hende om natten.

Min bedstemor betyder rigtig meget for vores familie. Før hun kom, vidste mine søskende ikke, hvad bedsteforældre var. Min bedstemor har fortalt mig rigtig meget om min barndom. Nu har jeg skrevet en klage og håber meget, at hun får lov at blive. Hun har jo kun os.

To kulturer

I dag er det ofte Robina, der er familiens danske talsmand udadtil. Selv opfatter hun sig som en god blanding af to kulturer.

– Jeg kan godt lide det danske ord bindestregsdanser. Jeg vil ikke være ren dansker, for det er jeg bare ikke. Måske er jeg 51 procent afghaner. Hvis der en dag bliver fred i Afghanistan, vil jeg gerne tilbage. Det er

nok noget med de følelser, jeg har haft dernede. Mine søskende er født her og har det ikke på samme måde.

– Det bedste ved at være afghaner er vores kultur. Hos os er alle som familie. Man deler med hinanden og behandler de ældre godt. Børn lærer at tale ordentligt og vise respekt. Når jeg engang skal giftes, skal mine forældre selvfølgelig være med i det. Men han skal bo her og have en uddannelse. Om han er hvid eller brun betyder ikke noget. Alle har lige værdi. Bare han er et godt menneske.

Beder for fred

Som de fleste afghanere er familien Karimmi muslimer. Robina er glad for sin tro, der er en integreret del af hendes hverdag.

– Min familie deltager gerne i arrangementer i kirken, når de inviterer, men jeg kan ikke se mig selv i andre religioner. Hvis jeg kan, beder jeg fem gange om dagen, når jeg ikke er i skole eller på arbejde. Det er stort at sidde og bede og vide, at Gud er til stede og

hører en. Jeg beder om et godt liv for min familie, at alle mennesker må hjælpe hinanden og have mad på bordet, og at verden må blive fredelig. Når jeg beder, bliver jeg lettet indeni.

– Selv om jeg er muslim, går jeg ikke med tørklæde. I en lille by ville det let give problemer. Det kan man bedre i større byer. Jeg er lige blevet færdig med at læse hele Koranen og er stolt af, at jeg ved noget om, hvad der er rigtigt og forkert. Som muslim skal man være god ved alle mennesker og ikke gøre forskel.

Selv om den udadvendte dansk-afghaner har mange danske venner, ønsker hun ikke at overtage danske unges alkoholkultur.

– I folkeskolen festede mine danske venner hver weekend. Jeg ville ikke drikke mig fuld, så det var lidt kedeligt for mig. Derfor begyndte jeg at være mere sammen med en anden gruppe, hvor der var nogle, der gik i kirke. De ville heller ikke være fulde og spurgte meget ind til min tro og hvorfor jeg ikke drak.

– Jeg er stolt af at være muslim. Vi har lige afsluttet den muslimske fastemåned Ramadanen, hvor vi faster

“Jeg vil gerne bruge mit liv på at hjælpe mennesker i nød.

Robina Karimmi

“Jeg er glad og taknemmelig for mit liv og for de mennesker, der er omkring mig.

Robina Karimmi

Foto: BMF

Kender du en udlænding, som ...

- er interesseret i kristendom?
 - ønsker at blive bedre til dansk?
 - vil lære mere om det danske samfund?
 - vil være sammen med ca. 50 kristne danske unge i 5 mdr?
- Så er vores integrationslinje måske noget!

Luthersk Missions Højskole

Forstander Henrik Nymann Eriksen
Tlf.: 48 26 07 66 – www.lmh.dk
Lærer på integrationslinjen: Kirsten Munk
Undervisning på farsi for iranere

FÆLLESSKAB PÅ TVÆRS

Multiethnisk efterårskonference i Århus d. 31. okt.-2. nov.

Oplæg - Seminarer - Erfaringsudveksling - Multiethnisk festgudstjeneste

Medvirkende: Clement Datchet, Mission Afrika, psykolog Onubunmi Robbin-Coker, tidl. chefkonsulent George Thomas, bygningsingeniør Farsheed Shehidy Kawiary, sygeplejerske Emile Djonga m.fl.

Se program på www.tvaerkulturelt-center.dk

fra solopgang til solnedgang. Det var lange dage. Men hvis man ikke kan, skal man ikke. For mig var det en glæde. Jeg havde ekstra tid til at bede og snakke med Gud, og når vi endelig spiste om aftenen, var der måske otte retter plus desserter. Det var som juleaften - i tredive dage!

Taknemmelig for livet

Som flygtning fra et krigshærgt land har Robina let ved at identificere sig med ofrene for de seneste måneders eskalerende vold og overgreb i Irak og Syrien.

– Det er frygteligt at høre nyheder dernedefra. Jeg ved jo godt, hvad krig er. Jeg vil gerne være med til at hjælpe dem, der kommer til Danmark. Mange danskere forstår ikke, hvorfor vi er her. De tror, vi er her for sjov. Men det er man jo ikke.

– Jeg håber på, at verden en dag bliver fredelig. Selv om jeg har oplevet meget dårligt, tror jeg på fremtiden. Jeg er glad og taknemmelig for mit liv og for de mennesker, der er omkring mig. Her kan jeg gå i skole uden at være bange og regne med en dag at få en god uddannelse på universitetet. Jeg vil gerne bruge mit liv på at hjælpe mennesker i nød. I Afghanistan eller i et andet fattigt land. Det gør mig glad, når jeg kan hjælpe andre.

BMF

På rejse sammen med Gud

20-årige Sabina er dansker med bindestreg

Min far var en af de mange unge mænd, der flygtede til Europa fra Sri Lanka i midten af firserne. Der var borgerkrig, og han skulle bare væk. Sammen med andre tamilske mænd blev han sendt til Nakkebølle på Sydfyn, hvor han boede på et asylcenter. Når min far fortæller om det, var det en ganske særlig tid, hvor de fik god mad og cykler og blev inviteret til arrangementer, hvor de mødte lokale danskere og blev bedt om at optræde med tamilsk sang og dans. Da de fik asyl, blev mange på Sydfyn. Da far var sidst i tyverne, syntes hans venner, at det var på tide, at han blev gift. I vores kultur går man meget op i, at alle bliver gift i tide, så ingen bliver ladet tilbage. Nogle fortalte, at der lige var kommet en pige til Sverige fra fars by på Sri Lanka. Så min far tog en tur derved sammen med nogle venner for at "kigge pige", som vi siger på tamilsk. Bagefter sendte mine forældre breve til hinanden, og efter nogle måneder blev de gift her i Danmark.

I Fåborg var min far så heldig at få et dansk ægtepar fra kirken som kontaktfarældre. Da min søster og jeg blev født, blev de naturligt vores danske bedsteforældre. Bedstefar fortæller, hvordan han og bedstemor en dag hørte, at der var kommet 72 tamiler til byen, som vist ikke følte sig så velkomne. Så fandt de på at invitere dem alle sammen hjem til julefest med dansk julemad, æbleskiver og juleklip. Der kom 60! Det var virkelig en stor oplevelse, som alle mændene stadig taler om. I dag er julen min fars yndlingshøjtid, selv om han er meget troende hindu.

Gennem min opvækst har jeg mange gange været i kirke. I folkeskolen sang jeg i kor, hvor det var en tradition, at vi hvert år optrådte med julesange i kirken. Vi gik også Lucia i menighedshuset og på plejehjemmet. Det var rigtig fint at kunne gøre de ældre glade. Senere gik jeg til konfirmationsforberedelse i kirken, selv om jeg ikke skulle konfirmeres. Jeg var nysgerrig på religionen. Jeg havde jo sunget julesange i kirken og tænkte, at det kunne være sjovt at lære lidt mere om kristendom og Bibelen. Vi havde en rigtig god præst, der var meget inspirerende.

Hvert år holder jeg dansk jul sammen med mine bedsteforældre en dag i december. Juleaften bliver vi inviteret af vores kristne tamilske venner og fejrer jul på deres måde. De har juletræ og en masse gaver under træet, som vi åbner klokken 24.

Da mine danske kammerater blev konfirmeret, holdt min familie en pubertetsfest for mig. Det er en fest, der knytter sig til vores religion. Det er lidt besværligt at forklare, for der er mange ritualer og traditioner. Man fejrer, at nu er man blevet en voksen kvinde, der skal passe på sig selv. Det er en stor familie- og vennefest, hvor alle kommer med gaver. Min mormor, som jeg mødte første gang året før, kom fra Canada, og der kom også andre familiemedlemmer fra udlandet.

Jeg har altid været stolt af at være bindestregsdansker. Jeg føler mig både hundrede procent tamilsk og hundrede procent dansk. Selv om jeg aldrig har været på Sri Lanka, taler og skriver jeg tamilsk og har fået så meget tamilsk kultur og sprog med gennem min opvækst. I Fåborg er vi 24 tamilske familier - både hinduer og kristne. Vi har altid været meget sammen på tværs. På Sri Lanka er man mere opdelt, også på grund af kastesystemet. Her har vi jo kun hinanden, hvis vi vil bevare vores traditioner.

Som tamil er man en del af en stor familie og fællesskab, hvor man definerer sig i forhold til hinanden. Det kan selvfølgelig være en ulempe, men jeg har primært oplevet det positivt ved at man er der for hinanden. Jeg tænker rigtig meget over, hvad jeg gør, og hvad andre synes. Hvis jeg gør noget forkert, går det jo også ud over min mors og min fars og min lillesøsters ry. For

Foto: BMF

Sabina Appiah er 20 år og født i Fåborg på Sydfyn. Hendes far kom til Danmark fra Sri Lanka i 1986 som 22-årig på flugt fra borgerkrigen mellem tamiler og singalesere. I dag bor hun i København, hvor hun læser europæisk etnologi ved universitetet. Familien er hinduer, men det sidste år er Sabina kommet i Bethlehemskirken i København, hvor hun er med i kirkens ungdomsgruppe. Sabina fortæller om at være ung og bindestregsdansker - og om længslen efter en åndelig dimension i livet.

nogle etniske danskere er det som om alt er flydende. Men hvis der ikke er grænser, falder man let i nogle sorte huller.

Når jeg en dag skal giftes, vil jeg selvfølgelig snakke med mine forældre. De skal kunne lide ham. Men det skal være en, jeg kender, og han skal have en uddannelse. Jeg vil foretrække, at han er tamil og bindestregsdansker ligesom jeg - eller måske opvokset i et andet skandinavisk land. Han må godt være kristen.

Religion har altid betydet meget i min familie. Da jeg var barn, tog vi somme tider til gudstjeneste i hindutemplet i Brande. Sidste år fik vi mulighed for at besøge det kristne katolske valfartssted Lourdes i Sydfrankrig i sommerferien sammen med en anden hindufamilie. Vi havde hørt om den hellige kirke, hvor folk blev helbredt. Det gjorde et meget stort indtryk på mig at opleve så megen hellighed på ét sted. En aften stod folk fra alle mulige lande sammen uden for kirken med levende lys. Det vil jeg utrolig gerne opleve igen.

Da jeg kort tid efter flyttede til København for at læse, kunne jeg mærke, at jeg savnede en åndelig dimension i mit liv. Selv om jeg havde hindufigurer på mit værelse, var det lidt svært at praktisere min religion. På vej til universitetet kom jeg forbi mange flotte kirker. Somme tider stoppede jeg og gik ind i en kirke. Arkitekturen og det sanselige talte til mig. At se noget smukt og opleve stemningen fra former og farver betyder meget for mig.

På et tidspunkt manglede jeg et sted at bo. Gennem en bekendt fik jeg et værelse hos en pige, der kommer i Bethlehemskirken på Nørrebro. Jeg fik lyst til at opleve en gudstjeneste i hendes kirke. Det var en lang gudstjeneste med masser af sang og ritualer. Bagefter kom alle hen og bød mig velkommen og spurgte, hvem jeg var. Det var meget specielt. Der var en helt anden åbenhed, end jeg havde oplevet

andre steder. I kirken var der både små børn og familier, unge og ældre folk. Det var som en stor familie i flere generationer.

Jeg begyndte at komme i kirken hver søndag. Jeg kan godt lide, at der er en stilhedstid, hvor alle kan bede en bøn, få forbøn eller tænde et lys. Man kan bare mærke, hvordan det åndelige er en del af folk. Helligånden er der. Det var det, der manglede i mit liv. Pludselig er kristendommen blevet en del af mit liv, selv om jeg er hindu.

I dag er jeg en del af ungdomskirken og deltagertager meget i det, der sker i kirken. Jeg har også været på alfakursus, fordi jeg godt ville dykke lidt mere ned i kristendommen. Jeg er med i en bibelgruppe, og sammen med ungdomskirken var jeg på en 18-dages tur til Uganda i august, hvor vi rejste rundt og besøgte kirker, skoler og

et hospital og holdt seminarer om familie, sundhed og uddannelse. Det var en kæmpe oplevelse.

Kirken er blevet som en familie for mig. Her er der altid nogen, jeg kan henvende mig til, hvis jeg har problemer. Det er en helt speciel kirke, som jeg er meget glad for. Jeg oplever, at jeg får lov at være mig selv. Her er virkelig plads til alle. Når nogen siger: "Du er da ved at blive kristen!" griner jeg lidt.

“ Hvis man kan sætte en bindestreg mellem religioner, er jeg måske kristen-hindu.

Sabina Appiah

kommer jeg tættere på Jesus.

For min familie er det helt i orden, at jeg kommer i en kirke. De er glade for, at jeg har fundet et fællesskab, hvor jeg har det godt. De siger, at det nok er Jomfru Maria, der har hjulpet mig.

Fortalt til BMF

“ Jeg føler mig både hundrede procent tamilsk og hundrede procent dansk.

Sabina Appiah

Srilankanere i Danmark

Alle af srilankansk herkomst: 11.358
Srilankanske statsborgere: 2.667
Født i Danmark: 4.537

Kilde: Danmarks Statistik
1. jan. 2014

Foto: BMF

Vi har ikke mistet håbet

Pakistansk familie får asylsag genåbnet efter fem år på asylcenter

Alt var pakket og kufferterne klar. Efter knap fem år i Danmark havde Marina (31) og Robert (33) fået endeligt afslag på asyl. Den 26. april skulle de og deres to børn sendes tilbage til Pakistan. Men to dage før fik de besked om, at udsendelsen var stillet i bero. Siden har de intet hørt. Og intet nyt er bedre end dårligt nyt, siger den pakistanske familie, der ikke har opgivet håbet om en fremtid i Danmark.

Fra verandaen er der frit udsyn til skoven, der regnvåd og sensommergrøn støder op til haven bag den tidligere personalebolig, hvor den pakistanske familie byder på kiks og krydret te. Men et kig ud af køkkenvinduet forviser den besøgende om, at også det røde murstenshus i de idylliske omgivelser er en del af Asylcenter Avnstrup - et nedlagt sanatorium mellem Ringsted og Roskilde, hvor størstedelen af de 600 beboere har fået endeligt afslag på asyl. Centret har de sidste fem år været den pakistanske families hjem.

– Først boede vi i to værelser i hovedbygningen. Så fik vi en lille lejlighed i en anden bygning. Og for fire måneder siden kom vi herover, fortæller Marina, mens hun serverer saftvand for de to børn på fem og tre år. Ude i køkkenet er hendes mand Robert ved at tilberede familiens aftensmad. I Pakistan arbejdede han med telemarketing i en amerikansk organisation.

– Jeg længes efter et arbejde, hvor jeg kan bruge mine færdigheder. Som asylansøger har jeg ikke måttet arbejde i fem år. Det er OK med kurser og praktik, men jeg mister de bedste år af mit liv. Her på centret hjælper jeg med alt fra rengøring og madlavning til undervisning og konfliktmægling. Måske er det Guds mening, at vi skal være her lige nu, så vi kan hjælpe andre, siger den 33-årige pakistaner, der de seneste måneder har været i praktik på asylavisen *New Times'* redaktion i København.

Chikane og overfald

I september er det fem år siden, at familien søgte asyl i Danmark. Siden slutningen af april har kufferterne stået pakket i soveværelset.

– Næste gang politiet vil udvise os, giver de os måske ikke så lang varsel, siger Marina med et træt smil.

I Pakistan var Marinas familie i en årrække udsat for religiøst motiverede trusler, falske anklager og natlige overfald fra magtfulde personer i byen. Men som medlemmer af landets kristne mindretal kunne familien ikke regne med myndighedernes beskyttelse.

– Det fortsatte, efter at vi blev gift. Der skete mange ting. Fordi vi er kristne, var der ingen, der turde beskytte os. De, der forfulgte os, havde penge. Og så kan man gøre hvad som helst i vores land. Det er bare sådan, det er, konstaterer Robert.

Efter tre år fik familien endeligt afslag på asyl med henvisning til, at de kunne tage ophold i en anden del af Pakistan. Men ifølge Robert er det ikke en reel mulighed.

– Sådan er virkeligheden jo ikke i Pakistan. Alle er i dag registreret og kan hurtigt opspores. Hertil kommer, at vi som anglopakistanere er meget synlige på grund af vores blandede herkomst.

Da familien skulle udvises, gav Rigspolitiet dem valget mellem at skrive under på, at de ville rejse tilbage frivilligt, eller blive fængslet og senere tvangsudsendt.

– Vi valgte at skrive under. Så ville vi i det mindste vide på forhånd, hvornår vi skulle rejse, så vi kunne forberede os og nå at pakke og sige farvel. Ellers risikerede vi, at politiet kom og hentede os midt om natten, som vi har set det ske for andre familier, forklarer Robert.

Mirakel

At udsendelsen blev aflyst i sidste øjeblik, ser familien som et mirakel. Sagen skal nu til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henvisning til familiens fem-årige datter, der er synshandicappet.

– Vi var forberedt på det værste. I børnehaven fik vores datter afskedsgaver af personalet. Men et eller andet sted havde jeg et lille håb. Vi vidste, at alle vores venner bad for os. Måske ville det alligevel ikke ske, fortæller Robert.

Efter de dramatiske dage i april er hverdagen nu ved at vende tilbage for familien i Avnstrup.

– Vores datter er begyndt i en dansk børnehaven, så hun kan blive klar til at starte i skolen næste år - hvis vi stadig er her. Det er som at bære rundt på et bjerg af frygt og usikkerhed. Vi sover dårligt og svinger mellem håb og håbløshed.

Tvangs-konverteret

Kristne udgør kun omkring tre procent af befolkningen i det overvejende muslimske Pakistan og har de senere år været udsat for alvorlige overgreb. Sidste år blev Marinas mor, der var katolik, presset til at konvertere til islam. Og det er langt fra et enestående tilfælde, fortæller Marina.

– Min mor søgte asyl i Danmark. Men hun fik afslag og blev sendt tilbage til Pakistan. Her blev hun flere gange opsøgt af ekstremister, der pressede hende til at konvertere. Hun er en ældre kvinde og var meget bange. Til sidst indvilligede hun. Jeg tror ikke, der sker min mor noget nu, men jeg kan mærke, at hun ikke er glad. I sit hjerte er hun stadig kristen.

Hvis den pakistanske familie bliver sendt tilbage, frygter de, at de også vil blive truet til at konvertere.

Robert bliver klar i mødet:

– Jeg vil aldrig konvertere. Lige meget hvad de gør ved mig, vil jeg ikke opgive min tro. Som anglopakistanere har min familie tilhørt den protestantiske kirke, siden englænderne kom til Pakistan for 400 år siden. Min oldefar var britisk officer. Da Pakistan blev selvstændigt i 1947, levede muslimer og kristne fredeligt sammen. Men siden begyndelsen af 1990'erne er vi blevet diskrimineret i skoler og på arbejdspladser og beskyldt for at støtte Vesten. Vi hører om mange overgreb på kristne, som aldrig rapporteres i vestlige medier.

Kirken hjalp os

Familien er taknemmelig for den støtte, de har fået fra flere kirker i Danmark.

– Gennem en afrikansk asylansøger fik vi kontakt med en kirke snart efter, at vi var kommet. I kirken bad de for os og hjalp os meget. Vores søn, der er født i Danmark, er også døbt i kirken. For nylig kom vi med i en pakistansk menighed, hvor vi også har et godt fællesskab.

“ Jeg vil aldrig konvertere. Lige meget hvad de gør ved mig, vil jeg ikke opgive min kristne tro.

Robert
Asylansøger fra Pakistan

Foto: BMF

Robert og Marina over sig i at tage en dag af gangen. Når dagen er fuld af gøremål, børnene trives og datteren får den professionelle hjælp, hun har brug for, er det en god dag.

– Vi forsøger at indrette hverdagen, så vi ikke har for megen tid til at tænke. Men nogle dage er det hele bare for meget. Der er dage, hvor jeg næsten ikke orker at stå ud af sengen, indrømmer Marina.

– Det hele er meget forvirrende. Men vi har ikke opgivet håbet. For børnenes skyld skal vi holde sammen på hverdagen. Her i Danmark har de et normalt liv. Vi vil hellere være asylansøgere resten af livet end rejse tilbage til Pakistan.

BMF

Tværkulturelt Center
1994-2014

“

Det blomstrer og sprudler i Tværkulturelt Center. Tak for det lyspunkt og glade samlingssted, som flygtninge og indvandrere – og alle andre – kan finde her.

Biskop Steen Skovsgaard, Lolland-Falster Stift

“

Det var gennem Tværkulturelt Center, at vi fik kontakt med kirken, da vi var asylansøgere. De inviterede os og sendte en bus op til vores asylcenter. Alle var velkomne. Det synes jeg var rigtig flot. Det var en stor støtte for os at møde folk, der kunne føle og forstå den situation, vi var i. Jeg husker også de særlige julegudstjenester, hvor vi alle fik gaver. Det var meget specielt og hyggeligt. Selv de små ting har betydet rigtig meget for mig og min familie.

Merna Alhozy, Gentofte (Irak)

Tidligere asylansøger

“

For os har Tværkulturelt Centers konferencer været værdifulde mødesteder, hvor vi har mødt andre nydanske præster og fået ny viden. Det er godt at vide, at man ikke er alene, og at andre oplever mange af de samme udfordringer ved at være ny i Danmark.

Martin og Chileshe Mutale, præstepar
International apostolsk menighed, Aalborg (Zambia)

“

Tværkulturelt Center sætter fokus på den positive danskhed, der skaber glæde. I Tværkulturelt Center har jeg mødt en enestående forståelse for udlændinges forhåbninger såvel som

Jubilæet markeres med en multietnisk festgudstjeneste i Helligåndskirken i Aarhus lørdag den 1. november kl. 18.

STØT TVÆRKULTURELT CENTER
Giv en jubilæumsgave

Fra Bosnien til Bredgade

Serbisk billedkunstner blev kirketjener i Citykirke

Som serber har Aleksandar Hajder oplevet krigen i det tidligere Jugoslavien på nærmeste hold. Men det var som billedkunstner og ikke som flygtning, at han i 1999 fik sit første møde med Danmark, da han blev inviteret til at holde en udstilling i Aarhus. For den 42-årige kirketjener fra Banja Luka er også magister i kunst fra Kunstakademiet i Beograd med speciale i billedkunst. Senere vendte han tilbage til Aarhus, hvor han i en årrække arbejdede med kunstterapi på Risskov Hospital.

Selv om Aleksandar Hajder voksede op i det tidligere Jugoslavien i kommunisttiden, hvor det ikke var velset at gå i kirke, har den kristne tro altid været en integreret del af hans liv.

– Mine bedsteforældre var troende og ville meget gerne, at deres børnebørn blev døbt, selv om det ikke var så populært dengang. Alle skulle være medlemmer af kommunistpartiet. Det var meget svært at være kristen og vise det. Men min bedstemor var ligeglad. Hun var et dybt religiøst menneske. Hos hende var der ingen tvivl om noget som helst i kristendommen. Hun lærte min bror og mig at bede til Gud og slå korsets tegn, fortæller Aleksandar Hajder.

Krigen

Studieårene var præget af Balkankrigen. Som ung studerende i Sarajevo måtte han afbryde studierne, da krigen brød ud i Bosnien i 1992. Tre år senere blev bedsteforældrenes hus i den serbiske enklave Krajina brændt ned og familien måtte flygte. De vendte aldrig tilbage. Selv fortsatte Aleksandar Hajder studierne i Beograd, hvor han boede, da NATO i 1999 bombede Serbien.

– Jeg var lige kommet fra kirke, da de første bomber faldt. Det var voldsomme måneder. Dag efter dag blev vi bombet. Det var ind og ud af beskyttelsesrum. Når man oplever krig, kommer man tættere på sin tro. Troen bliver stærkere. Når der er krig, giver det mening at tro på Gud. Kristendommen er jo imod krig og handler om fred og forståelse mellem mennesker. Kristendommen hjælper mig til at forsøge at forstå og tilgive. Man bliver stærkere, hvis man kan forstå andre og ikke er bange for at være åben og sårbar. Efter krigen er der flere serbere, der er mere troende og går i kirke.

Serbisk menighed

De første år i Danmark deltog han lejlighedsvis i de serbiske gudstjenester i Silkeborg, der startede i 1984.

– Da jeg senere flyttede til København, hvor der var serbiske gudstjenester hver anden uge, kunne jeg kombinere lysten til at gå til gudstjeneste regelmæssigt med at møde venner i kirken, fortæller Aleksandar Hajder, der for seks år siden blev valgt som formand for menighedsrådet. I april skrev den serbisk-ortodokse menighed dansk kirkehistorie, da de som den første migrantmenighed i Danmark købte en nedlagt folkekirke – Bavnehøj Kirke på Vesterbro.

– I mange år havde vi snakket og drømt om at få vores egen kirke. Allerede for 20 år siden var man begyndt at samle penge ind. At vi nu har fået vores egen kirkebygning er noget helt fantastisk. Det giver større stabilitet, så vi kan planlægge flere aktiviteter. Vi er utrolig glade for, at vi fik lov at købe Bavnehøj Kirke, og at folkekirken på den måde har hjulpet os til at fortsætte med at være kristne på vores egen måde. Vi håber, at danskere stadig vil

opleve, at kirken er åben for dem. Vores gudstjeneste er på serbisk og kirkeslavisk, men vi vil gerne tilbyde vores liturgi på dansk, så besøgende kan følge med.

For Aleksandar Hajder er nadveren gudstjenestens højdepunkt.

– At få Jesu legeme og blod giver mig stor glæde. I vores tradition forbereder man sig, inden man tager nadveren. Man kommer fastende, og normalt skrifter man til præsten forinden. Faste er jo ikke kun et spørgsmål om mad. Det handler også om, hvordan man opfører sig. Efter nadveren er man fri og lettet.

Som menighedsrådsformand er han ikke bekymret for menighedens fremtid.

– Jeg tror, at de unge vil fortsætte. De ved, hvor vigtigt det er at beholde troen. Som kristen har man et ekstra plus i sit liv. Det er også godt for samfundet at have nogle troende folk. Kristendommen

handler om, hvordan man kan hjælpe og forstå hinanden. Samtidig kan troen hjælpe unge serbere her i Danmark, så de fungerer bedre i samfundet. Man kommer tættere på det danske samfund, når man er kristen og går i kirke.

– Det betyder også meget, at vi har en fantastisk præst. Han er oprindelig uddannet elektroingeniør og opvokset i Sverige, hvor hans forældre kom som flygtninge. Han er en god blanding af den ortodokse præst, der står helt fast på vores regler, og samtidig er meget åben og kan tale om alt.

Både serber og dansker

For den serbiske billedkunstner er jobbet som kirketjener/kirkefunktionær i den imponerende citykirke med den mægtige kuppel et ønskejob.

– Marmorkirken er i sig selv et kunstværk. Her er alle de ting, jeg synes er spændende: Tro, kristendom, mennesker, kunst og musik. Jeg kan rigtig godt lide, at der er så mange forskellige ting samlet på én arbejdsplads. Mine opgaver spænder fra ansvar for økonomi og vagtplan til gudstjenester og praktisk arbejde. Samtidig har jeg fået større forståelse for, hvordan tingene fungerer i folkekirken.

I dag er Aleksandar Hajder dansk statsborger. Privat er han gift med serbiske Vanja, der er billedhugger. Han er overbevist om, at det er en rigdom at have flere kulturer.

– Jeg prøver at tage det bedste fra begge traditioner. Så bliver jeg selv rigere. Jeg bor i Danmark, men jeg er også serber. Jeg har lært utrolig meget af det danske samfund. Et menneske er som en sten, der skal pudses hele livet. Som menneske holder jeg aldrig op med at lære.

BMF

Det skønnes, at der er ca. 10.000 serbere i Danmark.

“ Her i Marmorkirken er der alle de ting, jeg synes er spændende: Tro, kristendom, mennesker, kunst og musik. ”

Aleksandar Hajder

Foto: BMF

Tvær- KultuRelt CENTER

Netværk for
tværkulturelt kristent arbejde

Ryesgade 68 C · 2100 København Ø · Tlf. 3536 6535

E-mail: info@tvaerkulturelt-center.dk
www.tvaerkulturelt-center.dk

Netbank: Reg.nr. 1551 Kontonr. 7707231
Giro 7707231 (korttype 01)

Koordinator: Cand.mag. Birthe Munck-Fairwood

Sekretær: Cand.theol. Ann Juul Kjestrup

Regnskabsfører: Ilse Due

Aidskonsulent: Ravi Chandran

Medlemsorganisationer og –menigheder:

Organisationer: Promissio (tidl. DEM) • Indre Mission

Organisationsstøtte: Samvirkende Menighedsplejer

Brødremenighedens Danske Mission • Luthersk Mission

Menigheder m.fl.: Adventskirken, Vanløse • Ansgar Kirke, Aalborg
Apostelkirken, København • Avedøre Kirke • Bellahøj/Utterslev Kirke
Bethlehemskirken, København • Bistrup Kirke • Borris Kirke
Brønderslev Kirke • Bråby Sogn • Buddinge Kirke • Bårse-Beldringe
Sogn • Christians Kirke, Christianshavn • Christians Kirke, Århus
Christianskirken, Fredericia • Christianskirken, Kgs. Lyngby
Christianskirken, Sønderborg • Dronninglund Kirke • Egvad Sogn
Eliaskirken, København • Emdrup Kirke, København • Enghave Kirke,
København • Fakse Kirke • Fjølstervang Kirke • Folkekirkens
Tværkulturelle Center i Ribe Stift • Fredens-Nazaret Sogn, København
Frederikssund Kirke • Garnisonskirken, København • Gellerup Kirke,
Brabrand • Gl. Haderslev Kirke • Gilleleje Kirke • Glostrup Sogn
Greve Sogn • Græsted Sogn • Grønnevang Kirke, Hillerød • Haderslev
Domsogn • Hadsund Kirke • Hannerup Kirke, Fredericia
Haraldskirken, Gladsaxe • Harridslev-Albæk-Stovring Sogn • Hasle
Kirke, Århus • Haslev Kirke • Hellevad Menighedsråd • Hemmet Kirke
Herlev Kirke • Herstedøster Kirke • Hillerød Sogn • Hillested-Skørtinge
Pastorat • Hirtshals Kirke • Hjordkær Sogn • Holstebro Kirke
Husumvold Kirke, Brønshøj • Hvidovre Kirke • Hyltebjerg Kirke,
Vanløse • Højelse Sogn • International Church of Copenhagen
Jakobskirken, Roskilde • Jesuskirken, Valby • Jetsmark Kirke
Karlsunde Strandkirke • Kastrup Kirke • Kgs. Lyngby Sogn
Kildebrønd Sogn, Greve • Kingo-Samuel Sogn, København
Knudsker Sogn • Korsvejskirken, Kastrup • Kristrup Kirke • Kvaglund
Kirke, Esbjerg • Kong-Svinø Pastorat • Lemvig-Heldum Sogn
Lerup-Tranum Pastorat • Lindehøj Kirke, Herlev • Lindholm Kirke,
Nørresundby • Lundehus Kirke • Lyng Kirke, Fredericia • Løsning-
Korning Sognekald • Mørkhøj Kirke • Mårum Sogn • Nathanaels Kirke,
København • Nexø Kirke • Nyvang Sogn, Kalundborg • Nørre Snede
Kirke • Nørrelandskirken, Holstebro • Nørremarkskirken, Vejle
Opstandelseskirken, Albertslund • Præstebro Kirke • Rindum Sogn
Ringkøbing Kirke • Ringsted Sogn • Risbjerg Kirke, Hvidovre
Roskilde Domsogn • Rødovre Kirke • Rønne Kirke • Samsø Pastorat
Sct. Catharinæ Kirke, Hjørring • Sct. Clemens Kirke, Randers • Sct.
Hans Kirke, Odense • Sct. Jørgensbjerg Sogn, Roskilde • Sct.
Michaelis Kirke, Fredericia • Sct. Pauls Kirke, København • Sct. Pauls
Kirke, Århus • Silkeborg Kirke • Simon Peters Kirke, Kolding
Skanderup Kirke • Smørum Kirke • Snebjerg Kirke • Solvang Kirke,
København • Sommersted-Oksenvad Pastorat • Struer Kirke
Sundby Sogn • Sæby Kirke • Søborggaard Sogn, Gladsaxe
Søllerød Kirke • Sønderbro Kirke, Horsens • Søndermarksirken,
Viborg • Tagensbo Kirke, København • Thyregod-Vester Sogn
Timotheus-kirken, Valby • Toreby Sogn, Nyk. F. • Tveje Merløse Sogn
Tyrstrup Kirke • Tåstrup Nykirke • Vang Kirke, Thisted • Viby Kirke,
Århus Videbæk Pastorat • Vigerslev Kirke • Vildbjerg Kirke • Vindinge
Sogn Vipperød Pastorat • Vodskov Kirke • Vor Frue Kirke, København
Vor Frelsers Sogn, Chr.havn • Værlose Sogn • Zions Kirke, Esbjerg
Ølgod Valgmenighed • Ølsted Sogn • Aaby Kirke, Aabybro • Det
Mellemkirkelige Udvalg i Helsingør Stift • Mødestedet - Kirkens
Indvandrerarbejde på Vesterbro • Mødested Amager

Associerede medlemmer: Bethel World Mission Church • Chinese
Church in Copenhagen • Church of Love Denmark • Church on the
Rock, Valby • Den Etiopisk-Ortodokse Menighed, Århus • Den
Koptisk-Ortodokse Kirke St. Marie & St. Marcus • Emmanuel -
Etiopisk Kristent Fællesskab, Kbh. • Frikirken i Løgstør • Fælles-
kirken, Ølstykke • God's Ambassadors International, Avedøre
Gospel Church International, København • Living Word Empowerment
Center, Lyngby • PERKI/Indonesisk Kristent Fællesskab • International
Christian Community • Int. Evang. Kirke, Skanderborg • Kalejdoskop
(Frelsens Hær), Kbh. • Mar Mari's Assyriske Menighed, Århus
Myanmar Christian Fellowship • Narrow Gate Church, København
Serbisk-Ortodoks Menighed, Odense • St. Alban's Anglican Church
Svenska Gustafskyrkan • Zion Temple Denmark
Det Danske Bibelselskab

Tværkulturelt Centers bestyrelse

Tidl. konsulent i UNICEF Adnan Dahan (formand) • Tidl. lærer Aase
Birk Nissen (næstformand) • Tværkulturel konsulent Krista Rosenlund
Bellows • Sogne- og indvandrerpræst Niels Nymann Eriksen
Agronom Tesfu Ghebru • Sognepræst Inge With Johannesen • Tidl.
chefkonsulent George Thomas • Lærestud. Nikolaj Hauge Thormann

Nyt på tværs

Ansvarshavende redaktør: Netværkskoordinator Birthe Munck-Fairwood

Redaktionspanel: Pædagog Gladys Bediako Bruun

Tværkulturel sognemedhjælper Elizabeth Padillo Olesen

Sats og repro: minigrafisk

Tryk: Greentech/ROTAPRINT

Nyt på tværs udkommer 4 gange om året og er gratis. Frivilligt abonnement: 100 kr.

JA TAK. Jeg/vi vil gerne modtage
Nyt på tværs gratis fremover.

Jeg/vi vil gerne modtage **Nyt på tværs**
fremover og betale FRIVILLIGT
ABONNEMENT på 100 kr.

Navn:

Adresse:

Sendes til Tværkulturelt Center, Ryesgade 68 C, 2100 Kbh. Ø

Nyt på tværs nr. 3 – september 2014